

RESSÒ DE LA PARAULA

Desvetlleu-vos (II)

Fa aproximadament un mes i mig que iniciàvem en aquestes pàgines una sèrie de reflexions sobre la crida de Jesús a donar fruit, fent-nos ressò de l'objectiu pastoral que aquest any ens havíem proposat. Sota el títol «*L'arbre de la fe*» oferíem un petit desenvolupament de la imatge de l'arbre, a partir dels pensaments de Jacques Loew en la seva obra «*Sereu els meus deixebles*». Parlàvem llavors de la inquietud que sentim davant la situació de les nostres pròpies vides i de la vida de l'Església: el motiu era que ens ronda com un fantasma la pregunta de si per ventura no donem una imatge d'esterilitat o almenys d'una certa decrepitud.

Aquests sentiments no són tan diferents dels que desperta l'observació de la nostra situació social i política més immediata. En definitiva, tant pel que fa a les nostres vides personals, al nostre present eclesial, com a la situació social i política, el nostre anhel és el mateix: reconèixer lúcidament la realitat actual i obrir-nos a l'esperança.

Iniciem el Nou Any litúrgic amb aquestes preocupacions al cor. Especialment en l'Advent necessitem mantenir l'oïda oberta als grans missatges dels profetes. Les seves paraules —les seves crides i els seus clams, podríem dir— colpegen no només els timpans sinó també, i sobretot, els cors adormits, mandrosos o narcotitzats. Ens parlaran veus profètiques inspirades, aquelles que ens transmeten paraules que són de Déu. Però també vindrà escoltar algun profeta modern, com ara Char-

les Péguy, radical en la seva fe i radical en el seu compromís amb el món, provocador i víctima de l'autenticitat, lliure i vinculat apassionadament a la bellesa de Jesucrist.

La primera crida que escoltem de la veu profètica és un crit que ens desperta, una denúncia de la nostra ceguesa, una invitació a obrir els ulls i romandre en estat de vetlla. La història es repeteix: únicament les sacsejades, els cops inesperats, ens fan veure la realitat.

Si avui podem considerar Charles Péguy com a profeta no és perquè sempre va viure amb els ulls oberts. La seva vida, segons ell, no va fer sinó seguir un camí continuat de recerca apassionada d'allò més veritable i més bell. Això sí, la seva conversió a la fe cristiana va significar un autèntic desvetllament. La seva formació en la fe catòlica durant la infantesa i l'adolescència no va passar d'una notícia apresada que es guarda a la rebotiga. La seva pèrdua de la fe, alhora que el seu compromís

polític socialista, va respondre a la necessitat de fer realitat el seu immens anhel de solidaritat i de transformació del món. El seu distanciament de la política del partit i la seva crítica a una Església i un cristianisme aburgésat, va ser l'efecte d'un veritable enlluernament davant la figura viva de Jesucrist.

Hi ha moltes maneres d'estar adormits. Està adormit qui creu que dona molts fruits de vida solament perquè «fa moltes coses», o perquè allò que realitza és original i molt cridaner, o perquè uns altres l'admiren i feliciten en veure que està molt atrafegat, és eficaç i fins i tot dona testimoniatge de servei i lliurament. Està adormit qui viu preservat de tota contaminació de sofriment, embolcallat en experiències que compensen i permeten no pensar, evadit dels problemes, autoconvençut que tot va bé o confiat il·limitadament en el progrés, que solucionarà tots els problemes...

Escoltem la veu dels profetes que ens criden a despertar-nos, obrir els ulls i mirar amb valentia i confiança. Uns ulls ben oberts descobreixen el profund buit de Déu allà on hi ha buit d'humanitat. I la persona humana es buida quan la veritat, la bellesa i l'amor sucumbeixen davant els interessos de poder, la manipulació, la prepotència o l'orgull.

Però no tinguem por, perquè la mirada neta i vigilant no trigarà a descobrir guspires de llum que sostenen l'esperança.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Preparar la vinguda del Senyor

Els calendaris d'Advent ja són a punt a moltes cases per tal de començar a obrir les finestres que marcaran els dies que ens apropen al Nadal. Tota la família, però especialment els petits, seguirà l'itinerari que anuncia que ha començat i avança el temps d'esperança que ens prepara per reviuere que el Fill es va fer home, que Jesús vingué a nosaltres. Serà interessant triar un calendari d'Advent de debò, més que no pas un de *compte enrere* que no té a veure amb el Nadal. És bo comentar-ho amb els infants, explicar el sentit d'aquest calendari, orientar aquest obrir de finestres cap al gran esdeveniment, la celebració de Nadal.

Les escoles i parròquies preparen les campanyes de recollida d'aliments i algunes entitats eclesials organitzaran dinars de Nadal per a per-

sones necessitades. També algunes residències d'ancians preparen cantades de nades, recitació de poemes, celebracions festives pròpies d'aquests dies. Uns i altres cerquen voluntaris; una altra possibilitat de convertir aquestes accions en preparació del naixement d'Aquell que va venir amb humilitat, dèbil, desvalgut i que, mitjançant nosaltres i les nostres aportacions, també pot passar per la vida dels altres si ho fem amb amor i esperit de servei.

D'aquí a unes setmanes caldrà posar a punt les figures, el suro, la molsa... per preparar el pessebre, preveure'n la il·luminació i pensar les nades que cantarem; també caldrà preparar el tió i, a les escoles o a casa, repassar les dècimes que els petits recitaran en el dinar de Nadal. Preveure a quina missa del gall participarem. Més ocasions

per conèixer els costums tradicionals nadalencs i aprofundir en el pas de Jesucrist per la vida de cadascú, per les famílies i per les comunitats.

Comença l'any litúrgic, preparem el camí del Senyor, Ell vol fer camí amb nosaltres. En el temps d'Advent busquem aquest contacte, descobrim-lo en la pregària, en l'eucaristia, en les persones necessitades. Els gestos d'amistat, d'acollida, de bona convivència, de reconciliació, de confiança, els desigs de fer el bé, viure fent-lo, el servei... l'amor, poden esdevenir per a moltes persones signes d'una veritable vinguda del Senyor al món. En l'acció o en el silenci, obrim els nostres cors per escoltar Jesús. «Estigueu alerta, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el moment» (Mc 13,33).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Despertad (II)

Hace aproximadamente mes y medio iniciábamnos en estas páginas una serie de reflexiones sobre la llamada de Jesús a dar fruto, haciéndonos eco del objetivo pastoral que este año nos habíamos propuesto. Bajo el título «*El árbol de la fe*» ofrecíamos un pequeño desarrollo de la imagen del árbol, tomando pie de los pensamientos de Jacques Loew en su obra «*Seréis mis discípulos*». Hablábamos entonces de la inquietud que sentimos ante la situación de nuestras propias vidas y de la vida de la Iglesia: el motivo era que nos ronda como un fantasma la pregunta de si acaso no damos una imagen de esterilidad o al menos de una cierta decrepitud.

Estos sentimientos no son tan diferentes de los que despierta la observación de nuestra situación social y política más inmediata. En definitiva, tanto en lo que se refiere a nuestras vidas personales, a nuestro presente eclesial, como a la situación social y política, nuestro anhelo es el mismo: reconocer lúcida y claramente la realidad actual y abrirnos a la esperanza.

Iniciamos el Nuevo Año litúrgico con estas preocupaciones en el corazón. Especialmente en Adviento necesitamos mantener el oído abierto a los grandes mensajes de los profetas. Sus palabras —sus llamadas y sus gritos, podríamos decir— golpean no sólo los tímpanos sino también, sobre todo, los corazones dormidos, holgazanes o narcotizados. Nos hablarán voces proféticas inspiradas, aquellas que nos transmiten palabras que son de Dios. Pero también convendrá escuchar algún profeta moderno, como Charles Péguy, radical en su fe y radical en su compromiso con el mundo, provocador y víctima de la autenticidad, libre y vinculado apasionadamente a la belleza de Jesucristo.

La primera llamada que escuchamos de la voz profética es un grito que nos despierta, una denuncia de nuestra ceguera, una invitación a abrir los ojos y permanecer en estado de vigilia. La historia se repite: únicamente las sacudidas, los golpes inesperados, nos hacen ver la realidad.

Si podemos hoy considerar a Charles Péguy como profeta no es porque siempre vivió con los ojos abiertos. Su vida, según él, no hizo sino seguir un camino continuado de búsqueda apasionada de lo más verdadero y lo más bello. Eso sí, su conversión a la fe cristiana significó un auténtico despertar. Su formación en la fe católica durante la infancia y la adolescencia no pasó de una noticia aprendida que se guarda en la trastienda. Su pérdida de la fe, al tiempo que su compromiso político socialista, respondió a la necesidad de hacer realidad su inmenso anhelo de solidaridad y de transformación del mundo. Su distanciamiento de la política del partido y su crítica a una Iglesia y un cristianismo aburguesado, fue el efecto de un verdadero deslumbramiento ante la figura viva de Jesucristo.

Hay muchas maneras de estar dormidos. Está dormido quien cree que da muchos frutos de vida sólo porque «hace muchas cosas», o porque aquello que realiza es original y muy llamativo, o porque otros le admiran y felicitan al ver que está muy atareado, es eficaz y hasta da testimonio de servicialidad y entrega. Está dormido quien vive preservado de toda contaminación de sufrimiento, envuelto en experiencias que compensan y permiten no pensar, evadido de los problemas, autoconvencido de que todo va bien o confiado sin límite en el progreso, que solucionará todos los problemas...

Escuchemos la voz de los profetas que nos llaman a despertar, a abrir los ojos y mirar con valentía y confianza. Unos ojos bien abiertos descubren el profundo vacío de Dios allí donde hay vacío de humanidad. Y la persona humana se vacía cuando la verdad, la belleza y el amor sucumben ante los intereses de poder, la manipulación, la prepotencia o el orgullo.

Pero no tengamos miedo, porque la mirada limpia y vigilante no tardará en descubrir destellos de luz que sostienen la esperanza.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Celebració de Nadal de Vida Creixent

Aquest moviment, format per homes i dones jubilats i gent gran, fomenta un clima d'amistat fraterna, on descobrir i viure, cada vegada millor, a la seva edat, la seva vocació i missió com a laics cristians. S'articulen en grups reduïts, presents en diverses parròquies de la diòcesi, però amb motiu del Nadal tenen previst reunir-se plegats el 21 de desembre a les 16.30 h, a la Casa de l'Església, amb la celebració de l'Eucaristia i un moment de berenar fratern.

En record a Marta Oliver

La que va ser vicepresidenta de Vida Creixent i també animadora del grup en la Parròquia de Sant Climent, de Sant Climent de Llobregat, ens va deixar el 2 de novembre, després d'una llarga malaltia, viscuda amb fortaleza i abandó en Déu. Ha estat sempre una persona sensible, activa i treballadora; esposa, vídua, mare i àvia; coneguda i estimada al seu poble, on era jutgessa de pau. El seu testimoniatge humà i cristià

ha fet palesa la seva il·lusió per la vida i el seu incondicional esperit de servei.

Sembradors d'estrelles

Un any més, l'Obra Missional Pontifícia de la Infància Misionera convida tots els nens i nenes a viure un «Nadal missioner» essent «Sembradors d'estrelles». La idea que porten al carrer els «Sembradors d'estrelles» és agrair el suport de les persones que, en la Jornada del Domund i en altres dates, resen i col·laboren amb els missioners. Igual que es demana la seva col·laboració per a ajudar els missioners en la seva tasca, ara s'agraeix aquesta col·laboració, regalant en nom d'ells aquestes estrelles. Per organitzar aquesta campanya en les parròquies o col·legis només cal posar-se en contacte amb la Delegació de Missions per demanar les estrelles adhesives, escrivint a missions@bisbatsantfeliu.cat o trucant al telèfon 936 327 630.

► **Reunió dels equips de pastoral de les escoles cristianes.** Les delegacions de Joventut i Ensenyament convoquen conjuntament aquests equips demà dilluns 4 de novembre, a les 15 h, a la Casa de l'Església, per tal de crear un espai on compartir les diverses experiències que es porten a

terme a les escoles i afavorir un fòrum comú de reflexió al voltant de la pròpia tasca pastoral.

► **Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes.** L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa celebrarà el dinar de Na-

dal, el diumenge dia 17 de desembre, acompanyats del cardenal de Barcelona i els altres bisbes de la Província Eclesiàstica, malalts i voluntaris. A les 13 h, a l'Hotel Barceló-Sants de Barcelona. En cas de voler assistir-hi, truqueu al tel. 934 874 009 (de 16.30 a 20 h).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Déu no decep! Ha posat una esperança en els nostres cors per fer-la brotar i donar fruits» (12 d'octubre).

@Pontifex: «Estem cridats a defensar i custodiar la vida humana, sobretot en el si matern, durant la infància, la vellesa i la discapacitat» (15 d'octubre).

@Pontifex: «Hem de respondre a l'imperatiu que l'aliment necessari és un dret de tots. Un dret que no permet exclusions!» (16 d'octubre)

@Pontifex: «La família humana té el deure d'ajudar totes les persones a ser alliberades de la pobresa i la fam» (17 d'octubre).

Iniciar-se en l'art de l'acompanyament

Aquest ha estat el lema de les X Jornades de Formació per a Catequistes que anualment organitza el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) i que enguany van tenir lloc del 17 al 19 de novembre a Lleida, amb la participació d'uns tres-cents catequistes d'arreu, una quinzena dels quals de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

L'acollida i presentació de les jornades anà a càrrec del bisbe de Lleida, Salvador Giménez, i del bisbe Sebastià Taltavull, president del SIC, que les enquadraren a partir d'uns passatges de l'exhortació *Evangelii Gaudium* del papa Francesc: *Més que mai necessitem homes i dones que, des de la seva experiència d'acompanyament, coneguin els processos on hi*

abunda la prudència, la capacitat de comprensió, l'art d'esperar, la docilitat a l'Esperit (...). La pròpia experiència de deixar-nos acompanyar i guarir,

ens ensenya a ser pacients i compassius amb els altres i ens capacita per trobar les maneres de despertar la seva confiança, la seva obertura

i la seva disposició per créixer (EG 171-172).

El dissabte dia 18 de novembre, el bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, va oferir als participants la ponència «El catequista, l'acompanyant acompanyat» i a la tarda van tenir lloc una sèrie de tallers de formació en diversos camps que concretaren pràcticament les idees plantejades al matí. Les visites catequètiques a la Seu Vella o al Museu de Lleida completaren el treball d'aquell dia. El diumenge es van presentar els recursos catequètics en format digital elaborats des del SIC i es va acabar participant en la missa dominical a la Seu Nova de Lleida, cloent d'aquesta manera un cap de setmana intens de pregària i convivència entre catequistes de Catalunya i les Illes Balears.

Renovats el Consell Presbiteral i el Consell Pastoral Diocesà

El passat mes de novembre s'ha produït la renovació dels dos consells de referència per a la diòcesi. El Consell Presbiteral es va reunir el 16 de novembre, després d'un procés de votacions entre els sacerdots dels nou arxiprestats

per escollir els seus representants. El Consell Pastoral Diocesà, format majoritàriament per laics i laiques, es va renovar parcialment en la meitat dels seus membres i la primera reunió amb la nova composició va tenir lloc dissabte 16 de novembre.

Consell Presbiteral

Consell Pastoral Diocesà

Dedicació de l'església parroquial de la Immaculada Concepció

Diumenge 19 de novembre, en la conclusió del 125è aniversari de l'acabament de les obres d'aquest temple parroquial de Vilanova i la Geltrú, el bisbe Agustí consagrà l'altar i dedicà l'església. Segons les dades històriques, el temple va ser beneït, no consagrat, en acabar la construcció, ara fa 125 anys. Com a preparació a aquest moment durant les darreres setmanes s'anava fent una catequesi en les homilies i també ha estat la temàtica de la catequesi d'adults en aquest curs. A la dedicació del temple es va sumar la confirmació de

tres joves de la parròquia, per part del bisbe Agustí, amb un profund significat d'enllaç entre la història passada de la comunitat cristiana i el futur de la presència cristiana al barri de Baix a Mar de Vilanova.

AGENDA

► Maria, porta'ns a Jesús.

Aquest és el lema de la Vella de la Immaculada per a joves, el proper dijous 7 de desembre, a les 21.30 h, a la Basílica de la Mercè de Barcelona.

► **2n diumenge d'Advent.** Diumenge 10 de desembre, a les 19 h. Eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç, en el segon diumenge d'Advent.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps.

5. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Dalmau o Dalmaci, bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem.

6. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Nicolau de Bari, bisbe; sant Fortià, innocent

mr. venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic, 1848 - Madrid, 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. □ Dijous [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església.

8. □ Divendres [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del segle II aC).

9. ■ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. St. Joan Dídac Cuahtlatotzin; St. Restitut, mr.; St. Pere Fourier, prev., fund.; Sta. Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; Sta. Valèria, vg. i mr.

10. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / Sl 84 / 2Pe 3,8-14 / Mc 1,1-8]. Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, mr.

Diumenge I d'Advent

COMENTARI

Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu

L'entusiasme inicial dels retornats de Babilònia xoca amb la crua realitat de Jerusalem. Només renaixerà l'esperança posant-la en *Vós, Senyor, el nostre pare, el nostre Redemptor*.

A l'Advent tornem a dir: *Reconcilieu-vos amb nosaltres, Senyor*. Amb quina garantia?

L'única base ferma per a l'esperança en *el nostre Pare*, de qui *som argila i Ell el terrisser*, és l'amor que Ell ens té.

Malgrat que *ens desviem dels vostres camins i els nostres cors s'obstinem a no creure en Vós, som el Poble que heu pres per heretat!*

Preparem-nos a gaudir l'acompliment per part de Déu del nostre somni: *Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu!*

Pau basa l'acció de gràcies en la fidelitat de Déu al seu Projecte salvador: *Déu és fidel i és Ell qui us ha cridat a viure en comunió amb Jesucrist*.

Per això podem estar segurs que *ens mantindrà fermes fins a la fi*.

Pel camí *ens ha enriquit amb tota mena de dons*; per això pot dir l'Apòstol: *No ens manca cap mena de do*. Sobretot *ens ha enriquit amb tot do de paraula i de coneixement*: complementaris pel tresor de la fe. *El do de paraula del qui predica en nom de l'Església; i el do de coneixement del qui acull la predicació*.

Benet XVI insistia: «El fonament de tota espiritualitat cristiana autèntica i viva és la Paraula de Déu anunciada, acollida, celebrada i meditada a l'Església» (VD 121).

El clam de l'Advent és clar: *Estigueu atents, vetlleu*. No amb la vigilància de la por sinó amb la vetlla dinàmica de l'amor.

La vigilància cristiana ens manté atents davant el Senyor que ve en els fets de cada dia perquè no siguin oportunitats perdudes en la construcció d'una «Església a l'escolta de l'Evangeli, pobres i per als pobles, missionera i misericordiosa», com vol el papa Francesc; una Església de «misericòrdia amb la miserable».

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes! Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins. Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila, i vós, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

► Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claredat de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida perquè invoquem el vostre nom. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement. El testimoniatge que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà fermes fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Tú, Señor eres nuestro padre, tu nombre de siempre es «nuestro Libertador». ¿Por qué nos extravías, Señor, de tus caminos, y endureces nuestro corazón para que no te tema?

Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y descendieses! En tu presencia se estremecerían las montañas. Descendiste y las montañas se estremecieron. Jamás se oyó ni se escuchó, ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por quien espera en él. Sales al encuentro de quien practica la justicia y, andando en tus caminos, se acuerda de ti. He aquí que tú estabas airado y nosotros hemos pecado. Pero en los caminos de antiguo seremos salvados. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un vestido manchado; todos nos marchitábamos como hojas, nuestras culpas nos arrebatában como el viento. Nadie invocaba tu nombre, nadie sabía del letargo para adherirse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas al poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú nuestro alfarero: todos somos obra de tu mano.

► Salmo responsorial (79)

R. *Oh, Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece / despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejemos de ti; / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol San Pablo a los Corintios (1Cor 1,3-9)

Hermanos: a vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo. Doy gracias a mi Dios continuamente por vosotros, por la gracia de Dios que se os ha dado en Cristo Jesús; pues en él habéis sido enriquecidos en todo: en toda palabra y en toda ciencia; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo, de modo que no carecéis de ningún don gratuito, mientras aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que seáis irrepressibles el día de nuestro Señor Jesucristo. Fiel es Dios, el cual os llamó a la comunión con su Hijo, Jesucristo nuestro Señor.

► Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Estad atentos, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje, y dejó su casa y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el señor de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer; no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos. Lo que os digo a vosotros, lo digo a todos: ¡Velad!».